

24/9/83

EL LLENGUATGE

Costen de veure

Molts dels verbs que admeten un grup subordinat en què figura un infinitiu, tendeixen a originar comportaments especials. Un cas ben conegut és el dels verbs *veure*, *sentir*, *mirar*, *fer* i *deixar*. Segons diu Fabra, «el subjecte de l'infinitiu que figura subordinat a alguns d'aquests verbs es comporta com si fos el complement-acusatiu d'aquest verb».

Així, és clar que en l'oració *Vaig veure venir el seu germà* el grup nominal *el seu germà* és el subjecte de *venir*, però es comporta com si fos el complement-acusatiu de *veure* perquè és susceptible d'ésser representat pel pronom feble que té aquesta funció: *El vaig veure venir*. Hi ha, però, d'altres casos anàlegs sobre els quals és més difícil de trobar informació.

Podriem dir, per exemple, que el complement-acusatiu de l'infinitiu que fa de subjecte de certs verbs, com és ara *costar* o la locució verbal *ésser difícil*, de sentit idèntic, es comporta com si fos el subjecte d'aquests verbs.

Efectivament, en oracions com *Costa de tocar el violí* i *Es difícil de veure el director*, els conjunts *tocar el violí* i *veure el director* fan de subjecte dels verbs a què van subordinats, i dins d'aquests conjunts, els grups *el violí* i *el director* fan de complement-acusatiu, respectivament, de *tocar* i de *veure*. Però si aquests grups nominals ja han estat esmentats abans, la llengua més aviat tendeix a sobreentendre'ls, tal com es fa amb els noms que han de fer de subjecte, que no pas a pronominalitzar-los, que és el què s'esdevé quan fan de complement-acusatiu. En aquest darrer cas, diríem *El violí? Costa de tocar-lo* i *El director? És difícil de veure?*, que no direm pas que no siguin frases de la llengua real, però sembla que és més usual de dir *El violí? Costa de tocar* i *El director? És difícil de veure*, això és, amb els grups nominals *el violí* i *el director* comportant-se com a subjectes i, per tant, sobreentesos. I aquest comportament es fa encara més evident quan aquests grups nominals revesteixen la forma del plural perquè el verb hi observa la concordança de nombre. Així, havent parlat, per exemple, de *les castanyoles* i de *aquests bolets*, sembla que més aviat diríem *Costen de tocar* i *Són difícils de veure*, que no pas *Costa de tocar-los* i *Es difícil de veure'ls*. Anàlogament: *Aquestes coses, costen de pais*; *Aquests nois, són difícils d'accontentar*.

Albert Jané